

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 grudnia 2020 r.

Formularz UK 1

Sygnatura akt

II K 635/19

Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

1. **USTALENIE
FAKTÓW**

Fakty uznane za udowodnione

Lp.

Oskarżony

Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)

1.

A. W. (1)

Oskarżony A. W. (1) był ojcem J. W. (1), urodzonego w dniu (...) i A. W. (2), urodzonej w dniu (...) Postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga z dnia 9 marca

2012 r., sygn. akt III C 535/10, oskarżony został zobowiązany w trakcie trwania procesu o rozwód do łożenia alimentów na rzecz syna w kwocie 3.500 złotych miesięcznie i na rzecz córki w kwocie po 1.500 złotych miesięcznie oraz na rzecz żony J. W. (2) w kwocie po 2.500 złotych miesięcznie. Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 czerwca 2012 r., sygn. akt VI ACz 1006/12 alimenty na rzecz syna oskarżonego zostały obniżone do kwoty 2.000 złotych miesięcznie, a na rzecz żony podwyższone do kwoty 2.500 złotych miesięcznie. Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt III C 535/10 oskarżony został zobowiązany do łożenia alimentów na rzecz syna w kwocie 2.500 złotych miesięcznie, na rzecz córki w kwocie po 1.500 złotych miesięcznie oraz na rzecz byłej żony J. W. (2) w kwocie po 1.500 złotych miesięcznie. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt VI ACa 447/15 alimenty na rzecz byłej żony oskarżonego zostały podwyższone do kwoty 2.000 złotych miesięcznie.

Oskarżony do dnia 31 maja 2014 r. pracował w Grupie (...) S.A. na stanowisku

Dyrektora Działu Polityki Personalnej i Informacji, zarabiał z dodatkami około 20.000 złotych miesięcznie. Nie miał możliwości dalszej pracy w tym przedsiębiorstwie i uzgodnił wypowiedzenie umowy o pracę za porozumieniem stron, z zachowaniem 8-mio miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Oskarżony od powzięcia informacji o braku możliwości dalszego zatrudnienia poszukiwał pracy na porównywalnym stanowisku i za podobne wynagrodzenie, jednak ze względu na jego doświadczenie zawodowe (był specjalistą działu kadr) i wiek (miał wówczas 48 lat) nie mógł takiej pracy uzyskać. W dniu 17 grudnia 2014 r. oskarżony zarejestrował się w Powiatowym Urzędzie Pracy w L., nie uzyskał żadnej propozycji pracy. Była żona oskarżonego wystąpiła do Komornika o przymusowe wykonanie zobowiązania alimentacyjnego, egzekucja była tylko częściowo skuteczna, zaległość na dzień 5 lutego 2016 r. wynosiła 37.297 złotych, oskarżony dokonywał wpłat od 31 do 1.000 złotych miesięcznie. W dniu 16 maja 2016 r. oskarżony podjął pracę w firmie (...). (...) na stanowisku HR Manager z wynagrodzeniem miesięcznym 2.500 złotych brutto, Komornik

ściągł z jego wynagrodzenie kwotę możliwą do zajęcia, czyli około 1.084 złotych. Oskarżony zgłosił w 2016 r. wniosek o ogłoszenie upadłości, postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy ogłosił upadłość oskarżonego, syndyk masy upadłości przejął zajęcie wynagrodzenia oskarżonego i przelewał przypadającą kwotę wierzycielom, czyli kwoty po około 1.084 złotych miesięcznie. Po dokonaniu potrącenia przez syndyka oskarżonemu pozostawała kwota 723 złotych w okresie do października 2019 r.

Oskarżony nie był w stanie spłacać należności alimentacyjnych w wyższych kwotach, nie miał możliwości podjęcia pracy przy wynagrodzeniu choćby zbliżonym do sumy alimentów na rzecz dzieci i byłej żony. W toku postępowania egzekucyjnego zostały zajęte wszystkie wartościowe składniki jego majątku, w tym mieszkanie w L. wraz z miejscem garażowym. Mieszkanie to wykupił na licytacji pracodawca oskarżonego i udostępnił mu mieszkanie w nim, udzielając mu w ten sposób wsparcia finansowego. Oskarżony w miarę swych możliwości wypełnia obowiązki

rodzicielskie wobec dzieci. Wysokość zadłużenia oskarżonego na dzień 2 października 2020 r. wynosiła ponad 620.000 złotych, co przy wysokości dochodów nie pozwala na realną spłatę. Oskarżony od około 2015 r. pozostaje w związku partnerskim z M. R., partnerka częściowo utrzymuje go, gdyż z zarobków po dokonaniu potrąceń nie byłby w stanie opłacić kosztów opłat mieszkaniowych, wyżywienia i pokryć zwykłych wydatków życiowych. Rodzice pomagają oskarżonemu w utrzymaniu, kupują mu ubrania, opłacają wyjazdy, finansują korepetycję z języka niemieckiego wnuczki A. W. (2). Oskarżony korzysta z wyjazdów wakacyjnych zarówno w kraju jak i za granicą, koszty pokrywa głównie jego partnerka.

Sytuacja finansowa i życiowa byłej żony oskarżonego oraz jego dzieci jest trudna. Syn oskarżonego od urodzenia jest niepełnosprawny i wymaga stałej opieki, w związku z czym J. W. (2) nie może podjąć pracy. Była żona oskarżonego i jego dzieci korzystają ze wsparcia Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej, rodziców byłej żony oskarżonego i osób obcych, którym znana była ich sytuacja życiowa.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Oskarżony był ojcem J. i A. W. (2), miał wobec nich i byłej żony zobowiązanie alimentacyjne, które wykonywał częściowo, natomiast nie mógł wykonywać go zgodnie z tytułem wykonawczym, z powodu braku pracy w okresie od kwietnia 2015 r. do maja 2016 r. i niemożliwości zarobienia pieniędzy pozwalających na pełną spłatę rat alimentacyjnych w łącznej kwocie 6.000 złotych miesięcznie.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnienia oskarżonego, - częściowo zeznania oskarżycielki posiłkowej J. W. (2), - zeznania M. G., - zeznania M. W., - zeznania J. K., - zeznania S. S., - zeznania M. R., - zeznania E. W., - zeznania W. W., - zeznania A. D., - zeznania A. K. (1), - zeznania A. K. (2), - odpisy postanowień, - odpisy wyroków, - pisma PUP, - karta rozliczeniowa, - umowy o pracę, - pismo GOPS, - karta wynagrodzeń, - odpis postanowienia, - zdjęcia, - pisma oskarżonego, - pismo (...), - pisma syndyka. 	<ul style="list-style-type: none"> - k. 550,561-563,799v-802, - k. 37-38,378v-379,398-401,807v-809, - k. 347v,855v-856, - k. 350v,863v-864, - k. 353v,864, - k.168-169,862-863, - k.79-80,856v-858, - k. 362-364,887-888, - k. 368-369,886v-887, - k.61-62,809v-810, - k. 66-67,810v-811, - k. 11-12,13, - k. 15-15,16, - k. 48,874,882, - k. 135,197-201, - k. 84,125, - k. 43-44, - k. 84, - k.107, - k. 542-545, 566-637,741-753, - k.659-722, - k. 794, - k. 173,879,881. 	

Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. W. (1)	Zarzut z aktu oskarżenia.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony uchylał się od łożenia alimentów na rzecz córki i syna oraz bylej żony, nie spłacał ich w pełnych wysokościach, mimo że miał takie możliwości.	- częściowo zeznania oskarżycielki posiłkowej.	- k. 37-38,378v-379,398-401,807v-809.	
2. Ocena dowodów.			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	Wyjaśnienia oskarżonego.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań oskarżycielki posiłkowej (k.37-38,378v-379,398-401,809v-809),	
2.	Wiarygodna część zeznań oskarżycielki posiłkowej.		
3.	Zeznania M. G.,		
4.	Zeznania M. W.,		
5.	Zeznania J. K.,		
6.	Zeznania S. S.,		
7.	Zeznania M. R.,		
		zeznaniach M. G. (k.347v,855v-856), M. W. (k.350v,863v-864), J. K. (k.353v,864), S. S. (k.168-169,862-863), M.	

8.	Zeznania E. W.	R. (k.79-80,856v-856), E. W. (k.362-364,887-888) i W.
9.	Zeznania W. W.	W. (k.368-369,886v-887).
10.	Zeznania A. D.	Uwzględniając
11.	Zeznania A. K. (1)	najważniejsze zagadnienia poruszane podczas rozprawy i mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy należy zauważyć, że wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę, gdyż:
12.	Zeznania A. K. (2)	
	- odpisy postanowień (k.11-12,13),	- odnośnie zakończenia pracy w firmie (...), w której zarobki umożliwiały w pełni wykonywanie obowiązku alimentacyjnego, wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. G. (k.347v,855v-856), M. W. (k.350v,863v-864), J. K. (k.353v,864). Ponadto nielogicznym byłoby przyjęcie, że oskarżony celowo zakończył pracę w tej firmie by żona i dzieci nie otrzymywały alimentów. Niewątpliwie zarobki w kwotach po 20.000 złotych (por. wyjaśnienia oskarżonego z k. 800v) wystarczały na pokrycie alimentów, obsługę kredytów i godne życie. Zamiast tego oskarżony wpadł w niedługi czas po zakończeniu pracy w spiralę długów, jego zadłużenie przekroczyło 400.000 złotych i był zmuszony do ogłoszenia upadłości (k.107), a po ponad dwóch latach spłat zadłużenie
	- odpisy wyroków (k.14-15,16,	
	- pisma PUP (k.48,874,882),	
	- karta rozliczeniowa (k.197-201),	
	- umowy o pracę (k.90,122,125),	
	- pismo (...) (k.43-44) ,	
	- karta wynagrodzeń (k.84),	
	- odpis postanowienia (k.107),	
	- zdjęcia (k.297-306,542-545,566-637,741-753)	
	- pisma oskarżonego (k.659-722),	
	- pismo Art. (...) (k.794),	
	- pisma syndyka (k.173,879,881).	

wzrosło do kwoty ponad 620.000 złotych (k.879). Niewątpliwie zatem oskarżony nie mógłby w ten sposób zakończyć pracy, tym bardziej, że z jego wyjaśnień wynika, że praca w tej firmie satysfakcjonowała go,

- odnośnie nieskuteczności poszukiwania pracy w okresie od kwietnia 2015 r. (początek okresu ujętego w akcie oskarżenia) do maja 2016 r. wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. G. (k.347v,855v-856), M. W. (k.350v,863v-864), J. K. (k.353v,864), S. S. (k.168-169,862-863), M. R. (k.79-80,856v-856), E. W. (k.362-364,887-888) i W. W. (k.368-369,886v-887), a także pismach PUP (k.48,874,882) i pismach oskarżonego (k.659-722),

- odnośnie tego, że faktycznie zarobki oskarżonego w firmie (...). (...) wynosiły 2.500 złotych brutto wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach S. S. (k.168-169,862-863) i M. R. (k.79-80,856v-856), a także treści umów o pracę (k.90,122,125). Wskazać należy, że S. S. prowadzi duże przedsiębiorstwo, z pewnością nie zdecydowałby się na fikcyjne zaniżenie

zarobków oskarżonego i przekazywanie mu części wynagrodzenia z pominięciem rozliczenia z ZUS, US i syndyka (jak stwierdził pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w zawiadomieniu o przestępstwie – k. 6). Wskazać należy, że istnienie tak poważnej okoliczności musiałoby być udowodnione, a nie może opierać się jedynie na przypuszczeniu. Niewątpliwie natomiast partnerka oskarżonego i jego rodzice zgodnie zeznawali, że oskarżony żyje na granicy ubóstwa i gdyby nie ich pomoc finansowa nie mógłby zaspokoić swych podstawowych potrzeb życiowych,

- odnośnie tego, że oskarżony nie jest w stanie przy zarobkach 2.500 złotych brutto miesięcznie spłacać alimentów wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w karcie wynagrodzeń (k.84), z której wynika, że syndyk potrąca około 1.084 złotych miesięcznie na alimenty, a oskarżonemu po wszystkich potrąceniach pozostaje kwota 723 złote. Niewątpliwie za tą kwotę oskarżony nie mógłby się utrzymać i opłacić choćby bardzo skromnych wydatków,

- odnośnie tego, że oskarżony w miarę swych

możliwości regulował zobowiązanie alimentacyjne nawet gdy nie miał pracy wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w karcie rozliczeniowej (k.197-201). Ponadto wszystkim inne wiarygodne dowody nie podważają jego wersji. Należy zwrócić uwagę, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publicznej i ewentualnie posiłkowy powinien wykazać jego winę, i to na podstawie nie budzących wątpliwości dowodów. Takich dowodów tymczasem w niniejszej sprawie brakuje. Niewątpliwie oskarżony łożył alimenty częściowo, wpłaty wynosiły od 965 złotych do 2.169 złotych w okresie do 5.09.2016 r., później były w stałej wysokości 1.084 złotych (k.197-201), a w maju 2017 r. wpłynęła kwota 125.208 zł z egzekucji mieszkania (k.5). Oskarżony podjął zatrudnienie w firmie (...) z zarobkami w kwocie 2.500 złotych brutto miesięcznie (por. umowy z k. 90,122,125), co umożliwiło mu choć częściowe wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego, a wcześniej bezskutecznie poszukiwał pracy przez okres 2 lat, w tym czasie zadłużył się na łączną kwotę około 400.000 złotych i był zmuszony

do ogłoszenia upadłości (k.107).

Sąd dał wiarę zeznaniom oskarżycielki posiłkowej w części, w której zeznała, że samodzielnie wychowywała dwójkę dzieci, których ojcem był oskarżony, a na które powinien łożyć alimenty zasądzone w kolejnych orzeczeniach sądowych od 2012 r. do 2015 r., w tym również na jej rzecz, ustalonych ostatecznie na kwotę łączną 6.000 złotych miesięcznie oraz w tej części, w której podała, że oskarżony nie uczestniczył w finansowym zaspakajaniu potrzeb życiowych dzieci poza przekazywaniem pieniędzy na konto Komornika. Ta część zeznań oskarżycielki posiłkowej jest bowiem logiczna, rzeczowa oraz znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego oraz treści postanowień zabezpieczających alimenty (k.11-12,13) i wyroku rozwodowego (k.14-15,16).

Zeznania M. G. zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, M. W. (k.350v,863v-864), J. K. (k.353v,864), S. S. (k.168-169,862-863), M. R. (k.79-80,856v-856), E. W. (k.362-364,887-888) i W. W.

(k.368-369,886v-887), a także pismach PUP (k.48,874,882) i treści umów o pracę (k.90,122,125).

Sąd dał wiarę zeznaniom M. W., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, M. G., J. K. (k.353v,864), S. S. (k.168-169,862-863), M. R. (k.79-80,856v-856), E. W. (k.362-364,887-888) i W. W. (k.368-369,886v-887), a także pismach PUP (k.48,874,882) i treści umów o pracę (k.90,122,125).

Na wiarę zasługują zeznania J. K., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, M. G., M. W. (k.350v,863v-864), S. S. (k.168-169,862-863), M. R. (k.79-80,856v-856), E. W. (k.362-364,887-888) i W. W. (k.368-369,886v-887), a także pismach PUP (k.48,874,882) i treści umów o pracę (k.90,122,125).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania S. S., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, M. G., M. W. (k.350v,863v-864), J. K. (k.353v,864), M. R. (k.79-80,856v-856), E. W. (k.362-364,887-888) i W.

W. (k.368-369,886v-887), a także pismach PUP (k.48,874,882) i treści umów o pracę (k.90,122,125). Jak wskazano wyżej S. S. jest zbyt poważnym przedsiębiorcą by włożyć się w fikcyjne zatrudnienie oskarżonego za mniejszą niż faktycznie pensja. Przedsiębiorstwo świadka jest kontrowane przez różne podmioty, m.in. ZUS i US, a ukrywanie części dochodów i zaniżanie oficjalnego wynagrodzenia trudno ukryć, zwłaszcza w dłuższym okresie czasu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. R., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, M. G., M. W., J. K., S. S., E. W. (k.362-364,887-888) i W. W. (k.368-369,886v-887), a także pismach PUP (k.48,874,882), treści umów o pracę (k.90,122,125). Ponadto zeznania partnerki oskarżonego znajdują potwierdzenie w karcie rozliczeniowej (k.197-201) odnośnie dokonywania wpłat na konto Komornika i treści karty wynagrodzeń (k.84) odnośnie wielkości uzyskiwanego przez oskarżonego dochodu. Świadek jest partnerką oskarżonego, miała zatem interes osobisty, by pomóc uniknąć oskarżonemu odpowiedzialności karnej, ale nawet uwzględniając

tą okoliczność nie można odmówić wiarygodności jej zeznaniom, gdyż odnośnie dochodów oskarżonego znajdują potwierdzenie w karcie wynagrodzeń (k.84), a odnośnie zadłużenia oskarżonego w postanowieniu o ogłoszeniu upadłości (k.107) i piśmie syndyka (k.879).

Sąd dał wiarę zeznaniom E. W., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, M. G., M. W., J. K., S. S., M. R. i W. W. (k.368-369,886v-887), a także pismach PUP (k.48,874,882), treści umów o pracę (k.90,122,125) i karcie wynagrodzenia (k.84).

Na wiarę zasługują zeznania W. W., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, M. G., M. W., J. K., S. S., M. R. i E. W., a także pismach PUP (k.48,874,882), treści umów o pracę (k.90,122,125).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. D., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań oskarżycielki posiłkowej i wyjaśnieniach oskarżonego. Należy zwrócić uwagę, że A. D. była przyjaciółką

oskarżycielki posiłkowej, wspierała ją w niewątpliwie trudnej sytuacji życiowej, mogła nie interesować się przyczynami dla których oskarżony nie płacił alimentów w pełnych wysokościach. Zeznania analizowanego świadka potwierdzają trudną sytuację życiową pokrzywdzonych i korzystanie przez nich ze wsparcia innych osób. Nadmienić należy, że nie można wyciągać daleko idących wniosków z tego, że oskarżony jeden raz zapłacił za napoje w restauracji. Oskarżony może być upadłym finansowo, ale jednocześnie przestrzegać norm dobrego wychowania i zapłacić niewielkie pieniądze za napoje, tym bardziej że byłoby co najmniej niezręcznie gdyby rachunkiem obciążył obcą kobietę.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. K. (1), gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań oskarżycielki posiłkowej i wyjaśnieniach oskarżonego. Należy zwrócić uwagę, że ww. świadek była przyjaciółką oskarżycielki posiłkowej, wspierała ją w niewątpliwie trudnej sytuacji życiowej, a nie miało dla niej znaczenia dlaczego oskarżony nie płacił alimentów w

pełnych wysokościach. Zeznania analizowanego świadka potwierdzają trudną sytuację życiową pokrzywdzonych i korzystanie przez nich ze wsparcia innych osób. Nadmienić należy, że wnioski świadka o tym, że oskarżony ma stylowe ubiory, uczęszcza do restauracji i galerii handlowych, wyjeżdża w góry są przesadne. Niewątpliwie oskarżony utrzymywał się przez większość okresu wskazanego w akcie oskarżenia z pensji, po potrąceniu alimentów i innych należności pozostawało mu 723 złote miesięcznie (k.84). Za kwotę tą można kupić w miarę dobry garnitur, ale nie zostanie już pieniędzy na rachunki, wyżywienie i inne niezbędne wydatki przez okres miesiąca. Jeśli oskarżony chodził ubrany „dobrze” i sprawiał wrażenie osoby „zadbanej” to niewątpliwie wynikało to ze wsparcia partnerki i rodziców, gdyż nie mógłby samodzielnie kupować kosztownych ubrań, nie byłoby go również stać na choćby okazjonalne wizyty w restauracjach.

Na wiarę zasługują zeznania A. K. (2), gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań oskarżycielki posiłkowej i wyjaśnieniach oskarżonego. Należy zwrócić uwagę, że

A. K. (2) była przyjaciółką oskarżycielki posiłkowej, wspierała ją w niewątpliwie trudnej sytuacji życiowej, mogła nie interesować się przyczynami dla których oskarżony nie płacił alimentów w pełnych wysokościach. Zeznania analizowanego świadka potwierdzają natomiast trudną sytuację życiową pokrzywdzonych i korzystanie przez nich ze wsparcia innych osób. Nadmienić należy, że nie można wyciągać daleko idących wniosków z tego, że oskarżony dwukrotnie kupował produkty żywnościowe „lepszey” jakości. Gusta kulinarne są indywidualną sprawą, być może oskarżony ma określone przyzwyczajenia, ponadto różnica ceny między „lepszymi” produktami żywnościowymi, a „zwykłymi” nie jest duża. Oskarżony raczej nie dokonywał zakupów droższych rzeczy za swoje pieniądze, bo za 723 złote, które miał do dyspozycji na miesiąc nie można zbyt wiele kupić, a należy jeszcze pamiętać, że oskarżony powinien choćby częściowo partycypować w kosztach utrzymania mieszkania.

Wskazane obok dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby, ich autentyczność nie budzi wątpliwości, stąd

		też stały się podstawą ustaleń faktycznych.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	Niewiarygodna część zeznań oskarżycielki posiłkowej	Sąd nie dał wiary zeznaniom J. W. (2) w części, w której stwierdziła, że oskarżony celowo uchylał się odłożenia alimentów w pełnych kwotach, gdyż ta część jej zeznań jest sprzeczna z wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami M. G. (k.347v,855v-856), M. W. (k.350v,863v-864), J. K. (k.353v,864), S. S. (k.168-169,862-863), M. R. (k.79-80,856v-856), E. W. (k.362-364,887-888) i W. W. (k.368-369,886v-887). Niewątpliwie zakończenie pracy w firmie (...) przez oskarżonego nie mogło być zamierzone przez niego i podjęte w celu uchylania się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego. Potwierdzają to oprócz oskarżonego zeznania M. G. (k.347v,855v-856), M. W. (k.350v,863v-864), J. K. (k.353v,864). Wskazać należy, że nielogicznym byłoby przyjęcie, że	

oskarżony celowo zakończył pracę w tej firmie by żona i dzieci nie otrzymywały alimentów, a żaden wiarygodny dowód nie potwierdza takich przypuszczeń byłej żony oskarżonego.

Oskarżycielka posiłkowa może podnosić, że oskarżony zarabia nieproporcjonalnie mało do jego kwalifikacji zawodowych, ale nie uwzględnia tego, że nie wykonuje pracy związanej z tym doświadczeniem, a S. S. nie płaci mu tyle, żeby mógł spłacać alimenty, a kwotę wynikającą z rynkowej wartości, co wynika z jego zeznań (k.168-169,862-863) i treści umów o pracę (k.90,122,125). Nie zasługują na wiarę stwierdzenia oskarżycielki posiłkowej, że oskarżony powinien podjąć pracę, w której zarobiłby na alimenty i własne potrzeby, a nie chce podjąć takiego zatrudnienia ze złośliwości wobec niej. Takie przekonanie nie jest oparte na żadnym dowodzie i pomija to, że oskarżony przez większość aktywności zawodowej pracował w (...) (por. kwestionariusz osobowy z k. 87), podjęcie pracy na porównywalnym stanowisku dyrektorskim wiązało się ze znalezieniem odpowiedniego pracodawcy, a takich było bardzo trudno (por. wyjaśnienia oskarżonego

z k. 801, pisma oskarżonego z k. 659-722), oskarżony poszukiwał pracy indywidualnie i poprzez PUP, nie miał żadnej propozycji pracy przez prawie 2 lata poszukiwania pracy (k.874). Nie jest prawdą, że sytuacja finansowa oskarżonego jest „dobra”, gdyż została ogłoszona jego upadłości (k.107), a zadłużenie wciąż wzrasta i przekroczyło w październiku 2020 r. kwotę 620.000 złotych (k.879).

Wskazać należy, że oskarżycielka posiłkowa pozostaje w konflikcie z oskarżonym i jest zainteresowana przede wszystkim tym, by oskarżony podjął spłatę alimentów w kwotach odpowiadających tym zasądzonym. Niewątpliwie samotne wychowywanie dwójki dorastających dzieci, w tym niepełnosprawnego i ubezwłasnowolnionego syna (k.10,18) jest niezwykle trudne emocjonalnie, organizacyjnie i pociąga za sobą znaczny wysiłek. W tej sytuacji zrozumiałym jest rozzalenie wobec oskarżonego, że nie spłaca alimentów w pełnych wysokościach, zrzucając ciężar zaspokojenia podstawowych potrzeb dzieci i opieki nad synem w znacznym stopniu na byłą żonę. Należy jednak zauważyć, że

		oskarżycielki posiłkowa nie ma bezpośrednich wiadomości o warunkach życiowych oskarżonego. Natomiast z karty rozliczeniowej wynika, że oskarżony podejmował stały wysiłek by spłacać alimenty w kwotach adekwatnych do jego dochodów (k.297-301), a od podjęcia pracy syndyk potrąca kwotę możliwą do zajęcia na poczet świadczeń alimentacyjnych (k.84). Wskazać również należy, że oskarżony nie może być pozbawiony możliwości odpoczynku i spędzania czasu np. na wyjazdy w góry z partnerką czy córką. Nadmienić należy, że koszty wyjazdów pokrywa w znacznej części partnerka oskarżonego i jego rodzice.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Uniewinnienie	I.	A. W. (1)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Oskarżonemu przedstawiono zarzut, że w okresie od kwietnia 2015 r. do dnia 9 maja 2019 r. uchylał się od wykonywania obowiązku			

alimentacyjnego wobec syna J. W. (1), córki A. W. (2) i byłej żony J. W. (2), określonego postanowieniami i wyrokami Sądu Okręgowego Warszawa – Praga i Apelacyjnego w W., ostateczny wyrok z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt VI ACa 447/11. Oskarżony został zobowiązany do łożenia alimentów, których łączna wysokość wynosiła kolejno 7.500 zł, 5.550 zł, 5.500 zł i 6.000 zł (k.11-12,13,14-15,16). Niewątpliwie łączna kwota zaległości już w dniu 21.09.2016 r. przekroczyła trzykrotność miesięcznego świadczenia, gdyż wynosiła ponad 83.000 zł (k.110).

Uwzględniając zarzut aktu oskarżenia, należy zwrócić uwagę, że w dniu 31 maja 2017 r. uległa istotnej zmianie treść przepisu art. 209 k.k. Ustawa z dnia 23 marca 2017 r. (Dz. U. poz. 773) wprowadziła bowiem odpowiedzialność w art. 209 § 1 k.k. za uchylenie się od łożenia alimentów na rzecz osoby uprawnionej, o ile wynika to z orzeczenia sądowego, a suma zaległości alimentacyjnych przekroczyła 3-krotność miesięcznych świadczeń. Natomiast surowszą odpowiedzialność wprowadził przepis art. 209 § 1a k.k., zgodnie z którym podlega odpowiedzialności ten kto uchylał się od łożenia

alimentów i ponadto naraził osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Poprzednio obowiązująca treść art. 209 § 1 k.k. przewidywała karę grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2, jeśli sprawca uporczywie uchylał się od wykonywania obowiązku utrzymania osoby uprawnionej, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Ze względu na uregulowanie art. 4 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie stanu prawnego korzystniejszego dla oskarżonego. Odnosnie art. 209 § 1 k.k. przed zmianą ustawy i art. 209 § 1a k.k. po zmianie ustawy zagrożenie karą i podstawowe znamiona czynu zabronionego nie różnią się między sobą. Przepisy te różnią się znamionami odnośnie „uporczywości”, która występowała w poprzedniej ustawie, a nie obowiązuje od 31 maja 2017 r. oraz tym, że obowiązek alimentacyjny powinien wynikać z ustawy, czego nie przewidywała poprzednia ustawa. Porównanie stanów prawnych i ustalonego stanu faktycznego wskazuje na to, że niezależnie od przyjęcia stanu prawnego do stwierdzenia,

że oskarżony popełnił
zarzucane mu
przestępstwo koniecznym
byłoby udowodnienie, że
uchylał się od łożenia
alimentów i spowodowało
to skutek w postaci
narażenia uprawnionych
na niemożność
zaspokojenia
podstawowych potrzeb
życiowych.

Dla przyjęcia, że
zachowanie sprawy
realizuje znamiona czynu
zabronionego
stypizowanego w art.
209 § 1 i 1a k.k.
konieczne jest, że sprawca
uchylał się od łożenia
alimentów na rzecz osoby
uprawnionej i naraził
osobę uprawnioną na
niemożność zaspokojenia
podstawowych potrzeb
życiowych.

Należy zwrócić uwagę,
że odpowiedzialność karna
określona w art. 209 §
1 k.k. dotyczy sprawcy,
który uchyla się od
łożenia alimentów na rzecz
osoby uprawnionej, o ile
wynika to z orzeczenia
sądowego, a suma
zaległości alimentacyjnych
przekroczyła 3-krotność
miesięcznych świadczeń.
Natomiast surowszą
odpowiedzialność
wprowadził przepis art.
209 § 1a k.k.,
zgodnie z którym podlega
odpowiedzialności ten kto
uchylał się od łożenia
alimentów i ponadto
naraził osobę uprawnioną
na niemożność

zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Uchylenie się od wykonywania alimentacyjnego obejmuje sytuacje, gdy sprawca mimo obiektywnej możliwości wykonania obowiązku nie realizuje go, okazując lekceważenie tego obowiązku. W niniejszej sprawie zarzuty oskarżenia wynikają z kumulacji działań oskarżyciela publicznego, który ograniczył się w fazie postępowania sądowego do wniesienia aktu oskarżenia i działań oskarżycielki posiłkowej, wspieranej przez pełnomocnika. Zarzuty oskarżycielki posiłkowej przedstawiane podczas rozprawy koncentrują się na kwestiach usystematyzowanych w zawiadomieniu o przestępstwie (k.1-8). Odnosząc się do tych zarzutów, stwierdzić należy, że:

- odnośnie wykonywania świadczeń alimentacyjnych częściowo wskazać należy, że dokonywane wpłaty były stałe (k.9-10,197-201) i pokrywały do 1/3 sumy należności miesięcznych. Sprzedaż mieszkania w maju 2017 r. i uzyskanie kwoty ponad 125.000 zł pozwoliła na tamten czas pokryć dług alimentacyjny (k.5),

- odnośnie możliwości zarobkowych oskarżonego

uznać należy, że nie pozwalały mu podjąć zatrudnienia na poziomie choćby zbliżonym do zarobków uzyskiwanych w (...). Oskarżony nie zakończył zatrudnienia w tej firmie dobrowolnie, co potwierdzili w zeznaniach M. G. (k.347v,855v-856), M. W. (k.350v,863v-864) i J. K. (k.353v,864). Nielogicznym i niezrozumiałym byłoby przyjęcie, że oskarżony celowo zakończył pracę w tej firmie by żona i dzieci nie otrzymywały alimentów. Niewątpliwie zarobki w kwotach po 20.000 złotych wystarczały na pokrycie alimentów, obsługę kredytów i godne życie. Zamiast tego oskarżony wpadł w niedługi czas po zakończeniu pracy w spiralę długów, jego zadłużenie przekroczyło 400.000 złotych i był zmuszony do ogłoszenia upadłości (k.107), a po ponad dwóch latach spłat zadłużenie wzrosło do kwoty ponad 620.000 złotych (k.879),

- odnośnie tego, że oskarżony zarabia wyższą niż deklarowaną kwotę 2.500 złotych brutto, uznać należy, że jest to tylko przypuszczenie oskarżycielki posiłkowej nie poparte żadnym wiarygodnym dowodem. S. S. prowadzi duże przedsiębiorstwo, polega na kontroli różnych instytucji i w tej sytuacji byłoby

nieprawdopodobnym, by miał ryzykować fikcyjne zmniejszenie wynagrodzenia oskarżonego, by ten miał mniejsze potrącenia alimentacyjne. Nadmienić należy, że w sytuacji gdy na konto oskarżonego wpływa kwota mniejsza niż alimenty zaległość z tego tytułu wciąż wzrasta (por. pismo syndyka z k.879),

- odnośnie zatajania współpracy ze spółką (...), wskazać należy, że oskarżony jedynie za zgodą M. W. zawarł informację o współpracy z tą firmą w CV, co nie wiązało się z faktycznym przyjęciem zlecenia i uzyskiwania dochodów (k.863v-864),

- odnośnie tego, że oskarżony kupuje dla siebie markową i specjalistyczną odzież, chadza do kin i restauracji, korzysta z wyjazdów krajowych i zagranicznych, uznać należy, że w okresie od zajęcia wynagrodzenia oskarżony miał do dyspozycji kwotę 723 złote miesięcznie (k.84), nie miał zatem środków pieniężnych na zakup drogich rzeczy, a jeśli je posiadał to wynikało to ze wsparcia partnerki i rodziców. Ponadto oskarżony dla regeneracji sił i zdrowia musi korzystać z odpoczynku i wyjazdów, zwrócić

uwagę, że koszty tych wyjazdów pokrywała głównie partnerka oskarżonego i jego rodzice,

- odnośnie zarzutu, że oskarżony nie poszukuje aktywnie zatrudnienia, w tym nie podjął takiego zatrudnienia za granicą, uznać należy, że oskarżony poszukiwał aktywnie pracy przez 2 lata (k.659-722), w tym czasie jego zadłużenie stale wzrastało. Gdyby oskarżony miał możliwość podjęcia pracy z uposażeniem w kwocie co najmniej 6.000 złotych to nie wahałby się, by je podjąć, a należy uwzględnić, że mimo dokonywanych wpłat jego zadłużenie narasta, gdyż miesięcznie powinien spłacać 6.000 zł alimentów, a spłaca 1.084 zł (por. pismo syndyka z k. 879). Oskarżony w czasie rozwiązania umowy o pracę w firmie (...) miał 48 lat, jego doświadczenie zawodowe ograniczało się do spraw personalnych, podjęcie porównywalnej pracy było ograniczone, gdyż oskarżony musiałby dowiedzieć się o pracy na podobnym stanowisku. Nie można od oskarżonego wymagać by w celu poszukiwania zatrudnienia wyjechał za granicę, oskarżony zapewne mógłby uzyskać jedynie pracę fizyczną, po odliczeniu kosztów utrzymania zarabiałby niewiele więcej niż w firmie (...), a nie mógłby

wówczas odwiedzać syna i córki. Mimo wyższego wykształcenia prawniczego i ekonomicznego (k.87) oskarżony nie miał doświadczenia zawodowego pozwalającego na podjęcie pracy w zawodzie pozwalającym na zatrudnienie z uposażeniem przekraczającym sumę alimentów.

Niewątpliwie oskarżony łożył alimenty częściowo, wpłaty wynosiły od 965 złotych do 2.169 złotych w okresie do 5.09.2016 r., później były w stałej wysokości 1.084 złotych, a w maju 2017 r. wpłynęła kwota 125.208 złotych z egzekucji mieszkania (zawiadomienie o przestępstwie k.5). Oskarżony w dniu 16 maja 2016 r. podjął zatrudnienie w firmie (...) z zarobkami w kwocie 2.500 złotych miesięcznie (por. umowy z k. 90,122,125), co umożliwiło mu choć częściowe wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego, a wcześniej bezskutecznie poszukiwał pracy przez okres 2 lat, w tym czasie zadłużył się na łączną kwotę około 400.000 złotych i był zmuszony do ogłoszenia upadłości (k.107). Od podjęcia zatrudnienia w firmie (...). (...) (k.90,122,125) Komornik, a później

syndyk potrącał na poczet alimentów 1.084 zł miesięcznie (k.197-201), w tym czasie oskarżonemu pozostawała do dyspozycji kwota 723 zł (k.84).

W niniejszej sprawie nie można uznać, że oskarżony uchylał się od łożenia alimentów, w rozumieniu art. 209 § 1 i 1a k.k., gdyż nie miał realnych możliwości wykonywania pracy zarobkowej pozwalającej na spłatę rat alimentacyjnych w pełnych wysokościach. Zaznaczyć należy, że oskarżony nie miał składników majątkowych, które Komornik mógł zająć i zaspokoić należność alimentacyjną (por. pismo syndyka z k. 881). Nadmienić należy, że oskarżony musiał wyżywić się, zapewnić opłaty mieszkaniowe, zakup niezbędnego ubrania i inne niezbędne wydatki, a w pokryciu tych kosztów pomagali mu partnerka i rodzice. Oskarżony nie miał zatem możliwości łożenia alimentów w kwotach wynikających z orzeczenia sądowego. Podsumowując, uznać należy, że zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza, że oskarżony działając w celu uchylania się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego nie wykonywał tego obowiązku. Zgodnie zatem z treścią art. 414 §

<p>1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. należy uniewinnić go od popełnienia zarzucanego jej czynu, uznając że nie popełnił on przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II.</p>	<p>Uwzględniając, że oskarżony został uniewinniony koszty procesu ponosi Skarb Państwa.</p>	
<p>4. 1Podpis</p>		